

Συνέντευξη με τον ΝΤΙΝΟ ΓΙΩΤΗ - Γράφει η Κλειώ Τσαλαπάτη

Η πρώτη μου αναγνωστική επαφή με το έργο του κ. Γιώτη έγινε μέσα από το τελευταίο, ολοκαίνουριο βιβλίο του με τίτλο «Ο ΑΓΓΕΛΟΣ που έχασε τον δρόμο για τον Παράδεισο», ένα πραγματικά συγκλονιστικό βιβλίο, που αν και ολιγοσέλιδο, τουλάχιστον για τις δικές μου προτιμήσεις, έχει πολλά, πάρα πολλά να μας πει. Θα ακολουθήσει εκτενής κριτική για το βιβλίο αυτό, το οποίο πραγματικά αξίζει να διαβαστεί από όλους. Ευχαριστώ, λοιπόν, θερμά τον αγαπητό συγγραφέα για το χρόνο που διέθεσε να απαντήσει στο ερωτηματολόγιο των «Φύλων Της Λογοτεχνίας» και, αφού του ευχηθώ να είναι καλοτάξιδο το νέο του μυθιστόρημα, σας προσκαλώ να διαβάσετε τις απαντήσεις του ώστε να γνωρίσετε κι εσείς λίγο καλύτερα τον αξιόλογο συγγραφέα.

1) Αγαπητέ κ. Γιώτη, μας έχετε ήδη χαρίσει τέσσερα αξιόλογα μυθιστορήματα, με διαφορετική θεματολογία το καθένα, με πιο πρόσφατο το εξαιρετικό και άκρως επίκαιρο «Ο ΑΓΓΕΛΟΣ που έχασε τον δρόμο για τον Παράδεισο». Ποιό ήταν το έναυσμα για την ενασχόλησή σας με τον κόσμο της λογοτεχνίας και το αντικείμενο της συγγραφής;

Ντίνος Γιώτης

Όσο πίσω μπορώ να θυμηθώ, ήταν τα παραμύθια και τα δημοτικά τραγούδια που μου έλεγαν και οι δύο γιαγιάδες μου και διέγειραν τη φαντασία μου. Αργότερα, όταν έμαθα να διαβάζω, ακολούθησαν τα έντυπα παραμύθια και τα Κλασικά Εικονογραφημένα που μου γνώρισαν μεγάλα λογοτεχνικά έργα. Μετά ήρθε η Ιλιάδα και η Οδύσσεια, ο Νίκος Καζαντζάκης, ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης και ο Αλέξανδρος Δουμάς. Και κάπου εκεί σκέφθηκα "θέλω να γράψω κι εγώ".

2) Από πού αντλείτε την έμπνευση για κάθε έργο σας και για κάθε χαρακτήρα και πόσο δύσκολο είναι να συγκεντρώσετε τις απαραίτητες πληροφορίες, όταν αυτές απαιτούνται, ώστε να συνδυάσετε τυχόν ιστορικά γεγονότα, τόπους και μυθολογία στα βιβλία σας;

Η έμπνευση μπορεί να προκύψει τόσο από ένα μεγάλο φυσικό ή κοινωνικό γεγονός- η έκρηξη του ηφαιστείου της Σαντορίνης, ή η επανάσταση του 1821 για παράδειγμα- όσο και από μια λεπτομέρεια, όπως στην περίπτωση του Άγγελου που ήταν ένα σύνθημα στον τοίχο. Με αυτά θέλω να πω ότι οποιαδήποτε μεγάλη ή μικρή ψηφίδα του κόσμου μας μπορεί να πυροδοτήσει το μύθο και να προκαλέσει εσωτερικές αναζητήσεις. Αρκεί να αρπάξεις και εσύ φωτιά μαζί με τους ήρωες σου. Διαφορετικά είναι σαν να ξαναζεσταίνεις το ίδιο φαγητό σε φούρνο μικροκυμάτων. Η συγκέντρωση, τώρα, πληροφοριών είναι ένα επίπονο προστάδιο της συγγραφής, ωστόσο στα βιβλία μου δεν με ενδιαφέρει τόσο η παράθεση πληθώρας ιστορικών στοιχείων, όσο η αποτύπωση της ατμόσφαιρας της συγκεκριμένης περιόδου.

3) Σπουδές Γεωλογίας και ΜΜΕ, δημοσιογραφία, αρθρογραφία, συγγραφή τηλεοπτικών και κινηματογραφικών σεναρίων και μυθιστορημάτων. Πώς συνδυάζονται, αλληλοεπιρεάζονται ή τυχόν αλληλοβοηθούνται όλα τα παραπάνω; Έχει τύχει ποτέ να εμπνευστείτε κάποιον ήρωα βιβλίου σας από τον εργασιακό σας χώρο;

Συνδυάζονται είτε κατ' επιλογήν, είτε κατ' ανάγκην. Τώρα, το πως χρειάζεται πολλή συζήτηση. Θα πω μόνο ότι η Γεωλογία, για παράδειγμα, δηλαδή η ιστορία της γης, εμπεριέχει πλήθος γεγονότων και "ανατροπών" που εξάπτουν τη φαντασία. Ένα κεφάλαιο στο βιβλίο μου *«Η αναγνώριση του Μάξιμου Ροδομάνου»* με την επικεφαλίδα Πινδικός Ωκεανός, οφείλεται ακριβώς στη φαντασία που προκύπτει από αυτήν τη γνώση.

Από την άλλη, το σενάριο, όπως λέμε το κινηματογραφικό κείμενο, έχει τη δική του "αυτόνομη" γλώσσα που ορίζεται από συγκεκριμένους κανόνες που έχουν να κάνουν καταρχήν με την οικονομία του λόγου και ύστερα με τη δομή, την πλοκή, τις σκηνές, τον φιλικό χρόνο. Κανόνες περισσότερο ανελαστικοί, βέβαια, σε σχέση με εκείνους της πεζογραφίας. Η ενασχόληση με το σενάριο σε βοηθάει στην πεζογραφία να αποφεύγεις, πρόχειρα σημειώνω: τον πλατειασμό και το "παραγέμισμα" των ιστοριών, που ενδεχομένως οδηγούν σε χασμωδία, τη δημιουργία μετέωρων και ανολοκλήρων χαρακτήρων, που εξασθενούν το ενδιαφέρον, τις άκαιρες χρονικές εναλλαγές που οδηγούν σε σύγχυση και απώλεια ρυθμού. Ωστόσο χωρίς φαντασία και έμπνευση, χωρίς τον ενθουσιασμό, την ηδονή της δημιουργίας να σε παραλύει εσωτερικά, κανένα κείμενο, είτε αυτό είναι κινηματογραφικό είτε πεζό, δεν μπορεί να γεμίσει το νου και τις αισθήσεις του αναγνώστη, όσους κανόνες και αν εφαρμόσεις.

Ο κεντρικός ήρωας στον *«Μάξιμο Ροδομάνο»* ουσιαστικά είναι η περσόνα που εμπνεύστηκα από το πέρασμά μου στη δημοσιογραφία.

4) Έχετε συμπεριλάβει ποτέ στα βιβλία σας κάποια προσωπικά σας βιώματα και σε ποιά; Πόσο εύκολο, ή επώδυνο και ψυχοφθόρο ήταν αυτό και πόσο εφικτή ήταν η αντικειμενική προσέγγισή τους συγγραφικά;

Είναι σχεδόν αδύνατον να γράφεις χωρίς να υπεισέλθει κάποιο προσωπικό σου βίωμα, έστω και μεταμφιεσμένο. Οπότε, είτε το προσκαλείς και πιάνεις ανοιχτή κουβέντα μαζί του είτε το θάβεις κάτω από τόνους μυθολογίας.

5) Στα βιβλία σας έχετε καταπαστεί με πολλά, διαφορετικά και επίκαιρα θέματα. Πιστεύετε πως το επιστημονικό υπόβαθρο είναι απαραίτητο για τη συγγραφή ενός βιβλίου, ή αρκεί το έμφυτο συγγραφικό ταλέντο, η φαντασία και οι εμπειρίες του συγγραφέα;

Καλό το ταλέντο και η φαντασία και οι εμπειρίες και το επιστημονικό υπόβαθρο, αλλά όλα αυτά για να μετουσιωθούν σε λογοτεχνία χρειάζονται επίπονη και συνεχή προσπάθεια. Ξέρετε, αρκετά συχνά, η έμπνευση έρχεται καθ' οδόν, δηλαδή γράφοντας. "*Genius is one percent inspiration and ninety - one percent perspiration*" είχε πει ο Τόμας Έντισον και μάλλον ισχύει και για τη λογοτεχνία, αν και όχι σε αυτήν την αναλογία.

6) Υπάρχει κάποιο μοτίβο ως προς το πότε σας "επισκέπτεται" η συγγραφική σας έμπνευση; Υπάρχει κάποια συγκεκριμένη ώρα, διάθεση, ή τόπος ίσως, που να σας προδιαθέτει να γράψετε, ή είναι κάτι που "ρέει" αβίαστα από μέσα σας συνέχεια;

Θα το παρομοιάζα με μια πηγή που άλλες φορές τρέχει και άλλες στερεύει, πάντοτε όμως προϋποθέτει έναν υπόγειο ποταμό τροφοδοσίας.

7) Από τα τέσσερα μυθιστορήματά σας υπάρχει κάποιο το οποίο ξεχωρίζετε, στο οποίο ίσως έχετε μεγαλύτερη αδυναμία και γιατί; Θα θέλατε να μας πείτε λίγα λόγια για το καθένα και, γιατί όχι, την ιστορία "πίσω από την ιστορία" του καθενός;

Θα σας απαντήσω με το τετριμμένο, δηλαδή ότι δεν ξεχωρίζω κανένα και τα αγαπώ εξίσου όλα αλλά για διαφορετικούς λόγους.

Το «*email*» για την επικοινωνία των νέων στην ανατέλλουσα ψηφιακή εποχή, τον «*Ροδομάνο*» για την κατάκτηση της αγάπης μέσα στον κυνικό κόσμο της εξουσίας, τη «*Γαλλίδα Δασκάλα*» για τη σαγήνη και την παιδική αθωότητα, τον «*Άγγελο*» για το πρόταγμα της δικαιοσύνης και της ελευθερίας.

8) Ο συγγραφέας Ντίνος Γιώτης βρίσκει το χρόνο να διαβάζει και για δική του ευχαρίστηση και όχι μόνο για έρευνα πάνω σε κάποιο μελλοντικό βιβλίο του; Εφόσον συμβαίνει αυτό, ποιά είδος λογοτεχνίας προτιμάτε περισσότερο ως αναγνώστης και γιατί;

Νομίζω πως ένας συγγραφέας οφείλει να διαβάζει εφ' όρου ζωής, διαφορετικά κινδυνεύει να απομονωθεί στο δικό του περικόλειστο σύμπαν. Και μαντέψτε τι; Έξω κυκλοφορούν χιλιάδες συγγραφείς καλύτεροι από σένα. Υπό αυτό το πρίσμα, εξακολουθώ να διαβάζω, προσδοκώντας κάθε φορά το επόμενο βιβλίο να με συναρπάσει, όπως τότε που ήμουν παιδί. Και δεν έχει σημασία αν είναι μυθιστόρημα ή κοσμολογία.

9) Από την ελληνική και παγκόσμια λογοτεχνία υπάρχει κάποιο βιβλίο το οποίο έχετε λατρέψει και "ζηλεύετε" ως λογοτεχνικό έργο και το οποίο θα θέλατε, ή ονειρεύεστε να έχετε συγγράψει εσείς;

Λάτρευα τον Παπαδιαμάντη και ζήλεψα τα «*Εκατό Χρόνια Μοναξιάς*» του Γκαμπριέλ Γκαρσία Μάρκες.

10) Πιστεύετε πως οι συγγραφείς οφείλουν να προβληματίζουν τους αναγνώστες "κεντρίζοντας" τη σκέψη τους, ή ο σκοπός των βιβλίων τους θα έπρεπε να είναι απλά και μόνο ψυχαγωγικός; Εσείς, ποιά μηνύματα επιδιώκετε να "περάσετε" στους αναγνώστες σας και σε ποιά είδος αναγνωστικού κοινού, συνήθως, απευθύνετε μέσα από το συγγραφικό έργο σας;

Ένα καλό βιβλίο γεννάει σκέψεις και κινητοποιεί συναισθήματα και με την έννοια αυτή ασκεί αγωγή ψυχής στον αναγνώστη. Τα μηνύματα παραπέμπουν σε σλόγκαν και σε τάργκετ γκρούπς. Η λογοτεχνία είναι κάτι διαφορετικό. Οι συγγραφείς γράφουν τις ιστορίες τους και οι αναγνώστες τις προσλαμβάνουν, ο καθένας με τον δικό του τρόπο. Όσον με αφορά δεν στοχεύω σε κάποιο συγκεκριμένο αναγνωστικό κοινό και ειλικρινά δεν έχω ιδέα ποιοί με διαβάζουν.

11) Θεωρείτε ότι ο συγγραφέας θα πρέπει να ασχολείται με διαφορετικά είδη λογοτεχνίας και να πειραματίζεται θεματολογικά, ρισκάροντας να χάσει κάποιο από το ήδη υπάρχον αναγνωστικό του κοινό, ή θα όφειλε να εμμένει στο είδος που τον έχει καθιερώσει;

Αν και λέγεται ότι ένας συγγραφέας, σε όλη του τη ζωή, γράφει – συνειδητά ή υποσυνείδητα – το ίδιο βιβλίο σε παραλλαγές, ωστόσο θεωρώ ότι εκείνο που σε οδηγεί στο επόμενο βιβλίο σου δεν είναι ένα μελετημένο πλάνο, αλλά μια βαθύτερη εσωτερική ανάγκη. Και αυτή βεβαίως δεν έχει να κάνει ούτε με το είδος, ούτε πολύ περισσότερο με το αναγνωστικό κοινό.

12) Στο τελευταίο σας βιβλίο, αν δεν κάνω λάθος, η πραγματικότητα αποτέλεσε την κύρια πηγή έμπνευσης και, ειδικότερα, οι τόσο δύσκολες καταστάσεις που βιώσαμε πριν από λίγα χρόνια και βιώνουμε ακόμα στην πατρίδα μας. Τί απαντάτε στους αναγνώστες που επιλέγουν ένα βιβλίο επιδιώκοντας την "φυγή" από την πεζή πραγματικότητα; Πόσο εφικτό είναι τελικά κάτι τέτοιο;

Κάθε αναγνώστης αγοράζει το βιβλίο που νομίζει ότι εκπληρώνει μια ανάγκη του. Οπότε αν η ανάγκη του είναι η "φυγή", επόμενο είναι να διαλέξει ένα αντίστοιχο βιβλίο. Ωστόσο η αντιδιαστολή ρεαλισμός – φυγή είναι ψευδής, διότι "φεύγεις" και με τη φαντασία του Ιουλίου Βερν και με τον ρεαλισμό του Χέρμαν Μέλβιλ. Και στις δύο περιπτώσεις το μυαλό σου αρχίζει να λειτουργεί και να βλέπει τον κόσμο διαφορετικά. Αν ακόμα δεν έγινα κατανοητός, θέλω να πω "κάθε αναγνώστης και η φυγή του". Σέβομαι τις αναγνωστικές επιλογές του καθενός, λέω μόνο ότι δεν μπορείς να απελευθερωθείς από την οδυνηρή πραγματικότητα με ένα βιβλίο που λειτουργεί σαν παραμορφωτικός καθρέπτης και σε κάνει να βλέπεις το βάτραχο για κύκνο, εκτός και αν περιμένεις τον πρίγκιπα να έρθει για να σε φιλήσει.

13) Πιστεύετε πως ο συγγραφέας πρέπει να ταξιδεύει ώστε να έχει κάποια βιώματα από τις χώρες και τις τοποθεσίες τις οποίες, τυχόν, περιγράφει στα βιβλία του και πόσο εφικτό είναι αυτό στην πράξη στην εποχή μας, κατά τη γνώμη σας; Είναι απαραίτητο κάτι τέτοιο, αλλά και μόνο, για την "διεύρυνση των οριζόντων" του;

Όσο και αν η φαντασία κάποιου συγγραφέα μπορεί να οργιάζει, ας μην κρυβόμαστε, κάθε ταξίδι δεν είναι μόνο ότι διευρύνει τους ορίζοντές σου και συνεπώς αυξάνει τη γνώση σου. Είναι κάτι πολύ περισσότερο: διευρύνει την αντιληπτικότητα και επαναπροσδιορίζει την ερμηνεία σου για αυτόν τον κόσμο. Είναι βέβαιο ότι το πρώτο βιβλίο που θα γραφτεί από κάποιον που θα έχει επισκεφθεί τον Άρη, θα διαφέρει κατά πολύ από όλα όσα έχουν γραφτεί μέχρι σήμερα για τον πλανήτη.

14) Εσείς, με την έως τώρα πείρα σας στον χώρο της συγγραφής, τι θα συμβουλευάτε όλους τους νέους επιδοξους συγγραφείς, που ονειρεύονται να δουν κάποτε ένα βιβλίο τους στις προθήκες των βιβλιοπωλείων και, ιδιαίτερα, εν μέσω αυτής της δύσκολης οικονομικής συγκυρίας;

Δεν έχω ούτε μπορώ να δώσω συμβουλές περί συγγραφής. Εκείνο που απλώς θα τους έλεγα είναι ότι έχουν να απαντήσουν σε μια και μοναδική ερώτηση που θα απευθύνουν στον εαυτό τους: "είμαι έτοιμος;" Αν το πιστεύουν χωρίς τον παραμικρό ενδοιασμό, τότε όλες οι "αντικειμενικές δυσκολίες" παύουν να έχουν σημασία και το έργο τους θα βρει το δρόμο του.

15) Κλείνοντας και, αφού σας ευχαριστήσω θερμά για την τιμή της παραχώρησης αυτής της συνέντευξης, θα ήθελα να σας ευχηθώ ολόψυχα καλή επιτυχία σε όλα σας τα βιβλία αλλά, ειδικότερα, στο πιο πρόσφατο εξαιρετικό μυθιστόρημά σας, «Ο ΑΓΓΕΛΟΣ που έχασε τον δρόμο για τον Παράδεισο», και να σας ρωτήσω για τα άμεσα συγγραφικά σας σχέδια. Τι να περιμένουμε από εσάς στο μέλλον;

Ένα βιβλίο, μάλλον...

Βιογραφία Ντίνου Γιώτη:

Ο Ντίνος Γιώτης γεννήθηκε το 1961 στην Άρτα. Σπούδασε γεωλογία και ΜΜΕ στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, δημοσιογραφία και κινηματογράφο σε ιδιωτικές σχολές. Δημοσιογράφησε σε αθηναϊκές εφημερίδες και κυρίως σε περιοδικά. Έγραψε σενάρια για τον κινηματογράφο και την τηλεόραση. Αυτό είναι το τέταρτο βιβλίο του. Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν τα μυθιστορήματά του «Η Γαλλίδα Δασκάλα» (εκδόσεις Ψυχογιός: 2013) και «Ο ΑΓΓΕΛΟΣ που έχασε τον δρόμο για τον Παράδεισο» (εκδόσεις Ψυχογιός: 2016), ενώ έχουν προηγηθεί το «E-Mail» (εκδόσεις Πατάκη: 2000) και «Η Αναγνώριση Του Μάξιμου Ροδομάνου» (εκδόσεις Μεταίχμο: 2004).

Βιβλιογραφία Ντίνου Γιώτη:

«Ο ΑΓΓΕΛΟΣ που έχασε τον δρόμο για τον Παράδεισο»

Εκδόσεις: Ψυχογιός (2016)

Σελίδες: 224

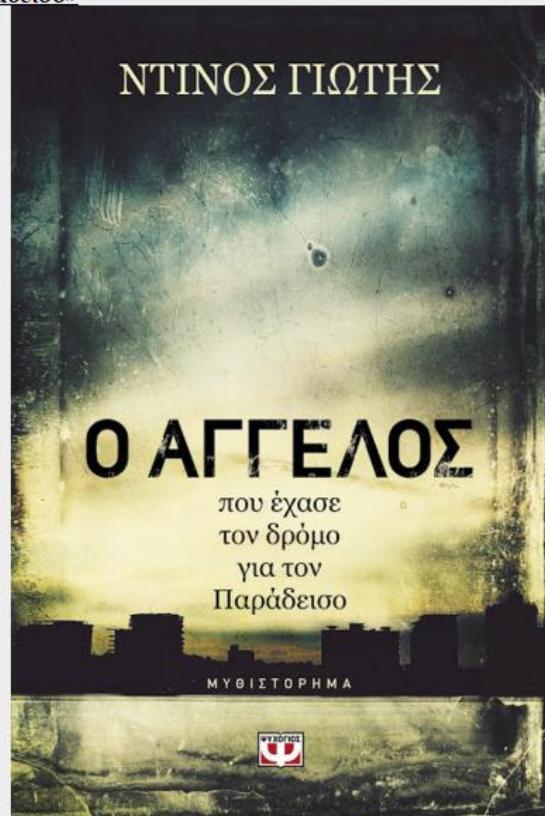
Τιμή: 11,97 €

Υπόθεση Οπισθόφυλλου:

«Τον Δεκέμβριο του 2008, ο Άγγελος, μαζί με χιλιάδες συμμαθητές του, κατέβηκε στους φλογισμένους δρόμους της Αθήνας. Για να απαντήσουν στη βαρβαρότητα των αστυνομικών, στην υποκρισία των πολιτικών και στον εκμαυλισμό μιας κοινωνίας που αργοπέθαινε. Εκείνη την άγρια νύχτα του Αγίου Νικολάου βρέθηκε για πρώτη φορά από το πεδίο της θεωρίας στο πεδίο της μάχης, και όταν εκσφενδόνισε την πρώτη του μολότοφ, ήταν σαν να περνούσε, με μια τελετουργική κίνηση, οριστικά στον κόσμο της ενηλικίωσης.

Συνεπαρμένος από τον ρομαντισμό της νιότης, αναζητούσε ανάμεσα στα οδοφράγματα και στις φωπές, όπως και τα χιλιάδες παιδιά της τάξης του με τα sneakers και τα hoodies, μια απάντηση σε όσα τον έκαιγαν βαθιά μέσα του. Μια απάντηση σε όσα δεν έβρισκε στα βιβλία. Και τότε συνειδητοποίησε πως, όπως έλεγε και ένα σύνθημα για εκείνες τις ημέρες, ο Δεκέμβρης δεν ήταν απάντηση, ήταν ερώτηση. Φοιτητής πια, άρχισε να απομακρύνεται από το σπίτι του. Και όταν τηλεφωνούσε καμιά φορά, το έκανε πάντα με απόκρυψη. Μέχρι που χάθηκε.

Τον Φεβρουάριο του 2012, τις μέρες που εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι κατεβαίνουν οργισμένοι στους δρόμους απέναντι στα ανθρωποφάγα μνημόνια, οι γονείς του Αγγελου ακούνε εμβρόντητοι στο δελτίο των οκτώ πως το παιδί τους καταζητείται ως ληστής τραπεζών και επικίνδυνος τρομοκράτης.

Ο καταζητούμενος Άγγελος ακροβατεί πλέον στην κόψη της ζωής του: Αν ο Δεκέμβριος ήταν ερώτηση, τότε ο Φεβρουάριος ήταν απάντηση;»

«Η ΓΑΛΛΙΔΑ ΔΑΣΚΑΛΑ»

Εκδόσεις: Ψυχογιός (2013)

Σελίδες: 248

Τιμή: 8,91 €

Υπόθεση Οπισθόφυλλου:

«Είναι μια εποχή που ο Σείριος, το πιο λαμπρό αστέρι του ουρανού, φαίνεται να αγγίζει τον ορίζοντα, ο ήλιος και η γη να έρχονται πιο κοντά και η ζέση να γίνεται αφόρητη. Είναι μια εποχή, που κάνει τους άνδρες να στεγνώνουν και να γίνονται ασθενικοί και τις γυναίκες να ανθίζουν και να γίνονται λάγνες όσο ποτέ. Είναι η εποχή των κυνικών καυμάτων. Ένα τέτοιο καλοκαίρι ο δωδεκάχρονος Άγις και οι τρεις συνομήλικοί φίλοι του- ο σκληροτράχηλος Φάνης και οι δίδυμοι Κοσμάς και Δαμιανός- ξεκινάνε με τα ποδήλατά τους για να ανακαλύψουν μια μυστική τοποθεσία, κοντά στο ποτάμι, που όλοι έχουν ακουστά. Εκεί, λέγεται ότι τα μεσημέρια κάνει μπάνιο γυμνή η Μπριζίτ, η όμορφη Γαλλίδα δασκάλα, που φιλοξενεί ο μεγαλοκτηματίας Βάιος τα καλοκαίρια στο αρχοντικό του για να κάνει μαθήματα γαλλικών στο γιο του. Η συνάντηση του Άγι με τη Γαλλίδα δασκάλα θα τον κάνει να ενηλικιωθεί απότομα και τα δραματικά γεγονότα που θα ακολουθήσουν εκείνο το βράδυ θα σημαδέψουν για πάντα τη ζωή του. Σχεδόν μισό αιώνα αργότερα, ο Άγις παραλαμβάνει ένα δέμα με ένα παλιό, σκουριασμένο πιστόλι και τότε καταλαβαίνει ότι το μυστικό που κουβαλούσε σε ολόκληρη τη ζωή του δεν το γνώριζε μόνο ο ίδιος. Δεν έχει άλλη επιλογή από το να επιστρέψει στον γενέθλιο τόπο για να μάθει και ίσως για να κλείσει οριστικά τις εκκρεμότητες με το παρελθόν. Ένα ταξίδι νοσταλγικό, πίσω στα χρόνια της αθωότητας.»

Αναρτήθηκε από ΚΛΕΙΩ Ι. ΤΣΑΛΑΠΑΤΗ στις Παρασκευή, Μαρτίου 18, 2016